

Na co jsem myslel včera před usnutím

Babička byla katolička. Děda odjakživa neznaboh. S mámou to cloumá od hinduismu ke komunismu. Táta je holkař. Géza sbírá vtipy. A kde je můj světový názor?

Co mě napadlo v noci, když jsem musel na záchod

Zeptám se na svůj světový názor PPP*. Ví o mně všechno. Zná hloubku mých komplexů i délku mého údu. Zásobil jsem ho veškerými informacemi potřebnými k tomu, aby mi sdělil, co si myslím o světě. Je rozhodně kompetentnější než já. Má chladnější hlavu. Nenechá se ovlivnit absurdními sny.

Sen č. 1 (než jsem musel na záchod)

Zdalo se mi, že jsem čáp. Chodil jsem po velké rozbahněné louce a chytal žáby. Pokaždé když jsem nějakou sevřel v zobáku, rozbřesko se mi, kdo jsem. Bavilo mě chytat je. Snažily se odskákat nebo zmizet pod vodou, ale můj dlouhý, šikovní zobák je vždycky našel, stiskl a ještě živé transportoval do krku. Každou jsem zapil vodou. Byla to nanejvýš vzrušující hra a kdovíjak dlouho bych ji provozoval, kdyby mě nezačalo bolet břicho. To mám z toho, jak jsem zapíjel ty žáby, napadlo mě, když jsem se probudil. Šel jsem potmě ke koupelně a teprve tam, při známém dotyku studených dlaždic pod chodidly, jsem si v plném dosahu uvědomil, že jsem Armin, vegetarián, a že mám problémy se svým světovým názorem. Pak se dostavil ten nápad s PPP.

* personální počítačový poradce

U snídaně

Sedíme u stolu v jídelně a dopujeme se na nadcházející den. Já do sebe liju silný čaj, máma cucá nikotinové pastilky, Géza jí chleba s máslem. Má na sobě bílé šaty s poupátky, na hlavě mašli. Mluvíme.

Náš rozhovor u stolu

MÁMA: Proč ses tak vymódila?

GÉZA: Jdu na narozeniny k Melánii.

MÁMA: Až odpoledne.

GÉZA: Chci být hezká i ve škole.

MÁMA: Armine, vem si taky něco k jídlu!

JÁ: Nemám hlad.

MÁMA: A co máš?

(V jejím hlase vibruje podráždění. Chtěla by se pohádat. Vybití napětí, které se jí zmocňuje vždycky krátce před menstruací.)

JÁ: Mám blíže neidentifikovatelný pocit duševního marasmu.

GÉZA: Já taky. Totálně nedi... Co je to marasmus?

JÁ: Něco jako sračky. Hustý.

MÁMA: Nech toho! U snídaně. *(Docucá pastilku, usrkne trochu kávy, věnuje mi mateřský pohled.)*

Přijď aspoň v poledne za mnou do hospody. Ať nejseš bez oběda.

GÉZA: Armin u tebe obědvá furt! A co já?

MÁMA: Máš zaplacenou školní jídelnu.

GÉZA: Ty blať.

JÁ *(uklidňuju ji)*: Máma vaří taky blať.

(Ve dveřích od kuchyně se objeví kocour. Vypadá nažraně. I na dálku páchne rybí konzervou.)

GÉZA: Čarlí, pojd sem!

JÁ: Chce se mu.

(Máma natáhne ruku a otevře dveře. Kocour vyběhne na zahradu.)

GÉZA: Už neprší. Můžu jít bez pláštěnky.

MÁMA: Ale svetr!

JÁ: Ve Vídni je vedro. Před týdnem tam naměřili nejvyšší květnovou teplotu od roku patnáct.

GÉZA: Odstěhujeme se z Brém. Do Vídně. Jo?

(Zmáčkne knoflík rádia. Jídelnu zaplaví tiché šplouchání a vzdálené hlasy racků.)

ŽENSKÝ HLAS V RÁDIU: Jsem moře, jsem moře, jsem moře...

MÁMA *(snaživě opakuje ranní lekci vnitřního usebrání):*

Jsem moře, jsem moře...

(Géza dojí druhý krajíc chleba, hmátne po třetím.)

MÁMA: Jsem moře, jsem moře...

(Géza natáhne ruku po sklenici s povidly. Špatně zašroubované víčko jí kecne i s kusem švestky do klína. Škytne a zděšeně zašilhá.)

MÁMA: To máš z toho, že se tak cpeš! Polož ten krajíc, běž se převlíct a mazej do školy! Jsem moře, jsem moře, jsem moře...

GÉZA: Jsem chudák, jsem chudák, jsem chudák!

(Odkráčí z jídelny, dupe do schodů. Šplouchání vody a hlasy racků umlknou.)

HLASATEL V RÁDIU *(velmi činorodě):* A po ranní meditaci skokem do nového dne!

(Máma si vyklepne do pusy další nikotinovou pastilku.)

JÁ: Zase ti bude špatně.

MÁMA: Špatně je mi po kafi, ne po nikotinkách.

HLASATEL V RÁDIU: Připomínáme, že je sedm hodin třicet pět minut, pátek, osmnáctého května, čtyřicátý šestý rok toho báječného jedenadvacátého století, které si naši osvícení politici navykli nazývat stoletím lidskosti! My méně osvícení bychom spíš řekli století nahromaděných dluhů. Ale to nezní zdaleka tak vznešeně, a proto zůstaňme raději v oblacích, aspoň pro tuto chvíli, v níž nám David Croon sdělí sladké tajemství, že má svou milou na Neptunu a tenhle víkend se ji chystá navštívit. Inu, při jeho příjmech mu takový malý výlet jistě neudělá čáru přes rozpočet! Na start, Davide!

(Ozve se dlouhý vzdech. Hned nato Croonův hlas, bez hudebního doprovodu, jako vždy plný a jistý. Propůjčí naší omšelé jídelně dramatickou úlohu kulisy pro milostný vztah rozměru vesmíru.)

JÁ *(dopiju čaj a vstanu):* Mám vyzvednout Gézu ze školy?

MÁMA: Nemusíš. Jenom jí připumpuj kolo.

Géza *(z chodby):* Je mi devět, nejsem blbec, mám dvě ruce, kolo si umím napumpovat sama, čao!

(Třískne domovními dveřmi.)

JÁ: Čao.

MÁMA: Čao.

O domě

Náš dům je nejhnusnější v celé ulici. Je to jeden z nejošklivějších domů v Brémách. Odpornější už je snad jenom parlament.

Máma dům zdělila po jedné vdově, která neměla děti. Bydlela v přízemí, my nad ní. Nikdy jsme se k ní nechovali s přehnanou uctivostí. Pouštěli jsme nahlas hudbu. Nechali všechny naše kočky vykonávat velkou i malou potřebu v zahradě. Nechodili

jsme jí nakupovat. Géza před ní už jako malá vyprávěla sprosté vtipy. Říkali jsme jí paní Pičková. Jmenovala se Picková.

Když umřela, navštívil nás notář a sdělil nám, že nám dům odkázala. Se vším všudy. S omyvatelnými tapetami z minulého století, se stejně starými záclonami v jídelně z šušňově zeleného umělého hedvábí, s domovními dveřmi, na jejichž skleněnou výplň pan Picka vlastnoručně namaloval osla a ostatní Brémské muzikanty, se stříbrným smrkem v zahradě i s krmítkem pro ptáky ve tvaru muchomůrky.

Od té doby se u nás takřka nic nezměnilo. Máma neměla peníze. Jenom komín nechala opravit, abychom mohli topit v krbu, který paní Picková používala jako akvárium.

Pokaždé když mě přijde navštívit někdo, kdo u nás ještě nikdy nebyl, diví se: Chceš říct, že se sprchujete obyčejnou vodou? Bez minerálií? Že nemáte elektrárnu na kompost? Ani sluneční kolektory? Ani plantáž ve sklepě??? A když řeknu, že máma v životě nevypěstovala jediný žampion, že kupujeme dehydrovaný japonský chleba a obyčejnou vodou se nejen sprchujeme, ale dokonce ji i pijeme, podívá se na mě se stejnou směsicí úžasu a odporu, s jakou by asi pohlížel na najednou procitnuší mumii Tutanchamóna. Je mi to jedno. Skoro jedno. Když jsme dospěli s Norou na konec našich snah o dorozumění a ona mi vyčetla, že se u mě PO TOM nikdy ani umýt nemohla, řekl jsem, že je mi jí líto. Co jsem taky měl říct? Doma jsem ze vzteku rozbil okno. Ale ještě to odpoledne jsem ho odnesl ke sklenáři. Aby se mě máma na nic neptala. Abych jí nic nemusel vysvětlovat. Stejně bych jí nic nevysvětlil. Má Merkur ve znamení Skopce. Já v Raku.